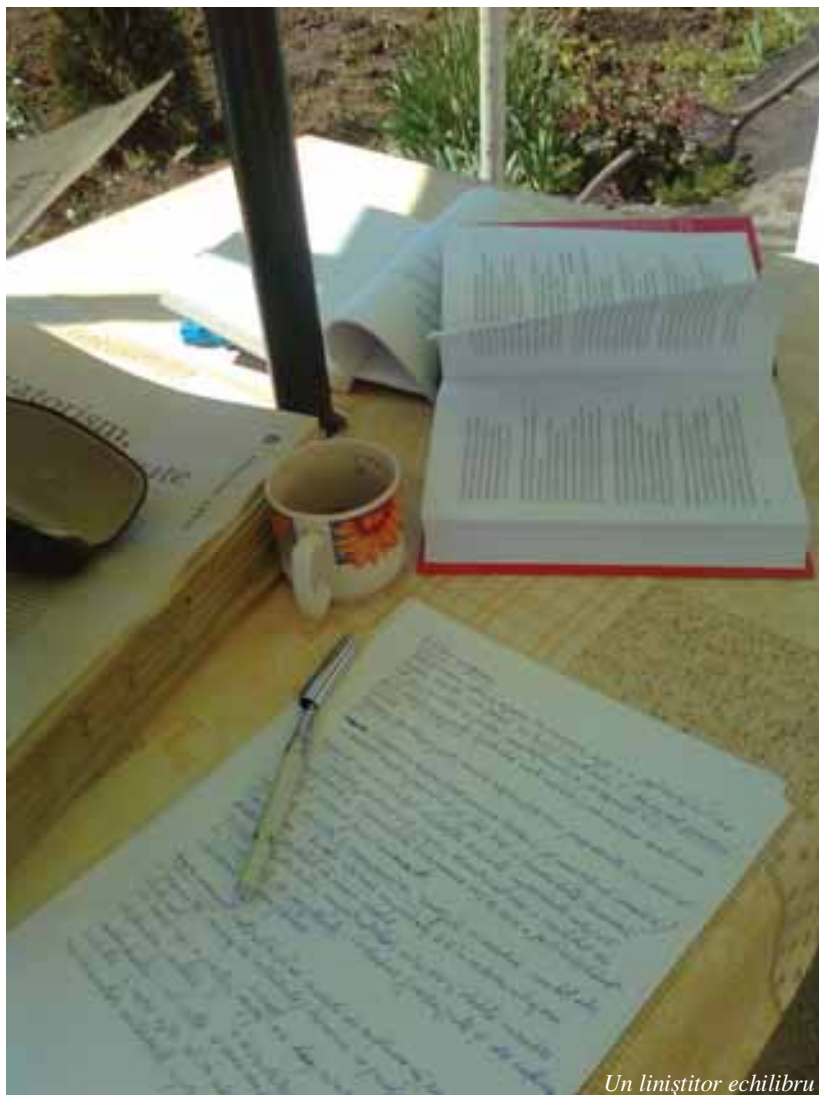

Simplitatea risipirii

Antologie online 2015
Ziua Mondială a Poeziei

Simplitatea risipirii

Antologie online 2015
Ziua Mondială a Poeziei

România
Constanța 2015

Tehnoredactare: **Gloria Precup**
Lectori : **Victoria Milescu, Marian Ilie,**
 Mircea Lungu
Foto coperte: **arhphoto.com/mircealungu**

Despre poezie

se spune că ar fi o exagerare pe care o trecem în contul intuiției speculative. Nefiind o chestiune națională, ci una personală, ca și cum te-ai pregăti să pleci într-o expediție, poezia nu poate fi transmisă decât de poet. Dar ea nu devine simbolul care ai fost în timp ce o scriai.

Despre poet se spune că ar putea fi întâlnit „*ca zeu căzut ce-și amintește cerul*“, dacă-l citez pe Lamartine, și de ce nu l-aș cita?, la intersecția dintre imagine și metaforă, a cărui inspirație are puterea de a reda unei tincturi alchimice, se-nțelege, am numit cerneala, puterea de a-i asculta și a le pune, apoi, în alb și negru, poemele. Ca și cum ar fi fost ținute un timp departe de lumină. Tocmai această absență inofensivă pregătește, precum rugina fierului în forjerie, frumusețea scriiturii, dar mai ales, a minții omenești când e inspirată întru imaginație și fantezie, fără a căuta să rezolve marile probleme metafizice.

Ideea a fost aceea ca azi, 21 martie 2015, împreună cu poetul Marian Ilie să fim într-un dialog poetic real, o intrare-n direct să-i spun, cu acei poeți din rețeaua noastră online și care voiau să subscrie solemnității clipei întru poezie. Apoi ne-am oprit asupra unei antologii. Semnează aici poeți pe care îi cunosc personal sau ale căror cărți doar le-am citit, poeți cu care mă-ntâlnesc pentru prima dată și pe care îi prețuiesc deopotrivă pentru hoinăreala minuțioasă prin propriul univers imaginar și care știu ca și mine, cred, că poezia nu este un CELĂLALT ai cărui pași, după ce a plecat și ți-ai lipit urechea de ușă, ai vrea să-i auzi cum se îndepărtează.

Severă, pagina echinocțiului de primăvară s-a deschis chiar azi. Poeții, în această întreșere dintre anotimpuri, propun o lectură publică despre anatomia literaturii. Fiecare cu instrumentele sale. Spre a declama tragicul și elanul, pentru ca apoi, în liniște, să asculte sunetul primăverii. O fi întâmplător acest fapt?

Așa au venit poemele acestei antologii. Dintr-o forjerie. Fiecare dintre ele, gândesc, fiind prin mesajul încredințat, într-un răgaz, cititorului, ca o lovitură de ciocan răsturnându-se într-o semnătură. Și apoi, nu face focul să supraviețuiască orice poem?

Mircea Lungu

Motto:

N-am nici ambiții și nici dorințe.

A fi poet nu e pentru mine o ambiție.

E doar felul meu de a fi singur.

Fernando Pessoa

Semnează:

Mihaela Roxana Boboc
Teo Cabel
Tudor Cicu
Florentina-Loredana Dalian
George Călin
Ștefan Dumitrescu
Victorița Duțu
Lavinia Dacia Dumitrașcu
Vasile Ghinea
Lucian Gruia
Marin Ifrim
Nicolae Grigore Mărășanu
Virginia Meheș
Georgia Miculescu
Adrian Munteanu
Gheorghe Andrei Neagu
Ștefania Oproescu
Iuliana Păun
Ioana Piersică
Petrache Plopeanu
Paulina Popa
Eliza Roha
George Mihalcea
Marina Roman
Marian Ilie
Sorin Roșca
Paula Romanescu
Ion Scarlat
Genovel-Florentin Frățilă
Victoria Milescu

Ioan Florin Stanciu
Gheorghe A. Stroia
Liliana Boian Terziu
Ioan Vasii
Daniela Voicu
Luiza Wolf Alexandrescu
Gina Zaharia
Gheorghe Suchoverschi
Monica Mureșan
Gabriela Marieta Secu
Ion Andreiță
Alexandru Mărchidan
Amelia Stănescu
Costin Antonescu
Elena Armenescu
Doina Barca
Crina Decusară Bocșan
Constanța Cornilă
Steluța Ispas Ionescu
Radu Șuiu
Dan Norea
Daniela Varvara
Miron Manega
Alexandra Botoșanu
Nicoleta Milea
Gâner Akmolla
Ion C. Ștefan
Mihaela Meravei
Vasile Botta
Mircea Lungu

Povestea drumului

Tatăl și fiul se duseră în pădure ca să pună curse.
Ei ajunseră la un drum foarte umblat de oameni.
Fiul zise: „Vreau să pun aici cursa.“
Tatăl zise: „Nu-i bine, acesta-i drum de oameni.“
Fiul zise: „Eu totuși o pun.“ Și fiul puse cursa în acel loc.
A doua zi fiul găsi pe fratele mamei sale prins în cursă.
El strigă: „Tată, un animal.“
Tatăl strigă: „Ce fel de animal?“
„Fratele mamei.“
Tatăl zise: „Nu ți-am spus? Acum sloboade
pe fratele mame-tii și nu-ți mai pune cursa aici.“
Dar fiul nu voi să asculte.
El își puse din nou cursa în același loc.
A doua zi se prinse în cursă tatăl tatălui său.
A treia zi, mamă-sa.
A cincea zi fiul prinse în cursă însuși drumul.
Tatăl zise: „Lasă-l să fugă. Dacă nu-l lași să fugă,
nu ne mai știm întoarce în sat.“
Fiul nu voi să asculte. El luă drumul și-l băgă în sac.
Și sacul el îl luă pe umeri, dar, când să se întoarcă cu tatăl său,
ei nu mai putură să vadă decât tufe.
Ei nu mai găsiră satul. În cele din urmă fiul își aruncă povara pe
pământ.
Numaidecât drumul sări și fugi în sat.

Fiul și tatăl său fugiră după el.

În sat fiul prinse din nou drumul. Oamenii ziceau: „Acum drumul este al fiului, căci el l-a prins. Fiul zise: „Așa este.

Drumul acesta este al meu, și nimeni nu mai are dreptul să meargă pe el.“

Și-ntr-adevăr nimenea nu mai merse pe acel drum, și drumul deveni foarte trist și muri în cele din urmă.

*(Din poezia primitivă, patru milenii de poezie,
în tălmăcirea lui Lucian Blaga).*

Buzău

Cel mai frumos cântec vine pe furiș

poate lumea asta e doar glasul pustiei
deșertându-se de zbateri
nu știi în care an
să fi fost copilă încă
te-am așteptat într-o noapte de Sânziene
sunt clipe în care ți se pare
că viața atârână de busuiocul de sub pernă
și neastâmpărul din voce
e doar coperta cărții nescrise
uneori e absurd
să trăiești la infinit o zi
doar s-o îngropi târziu fără răspuns
singurătatea nu vine niciodată ca un musafir poftit
să-i așezi dinainte inima și să-i spui
locuiește-mă
te împinge în căușul nopții
printre bolte de suspine

cel mai frumos cântec
vine pe furiș
din nodul pieptului
înghițind emoția
în poemul din tine
crește o lună
copilul dinlăuntru prinde oceanul
și privește dincolo
un timp uitat își deschide larg ferestrele.

Buzău

Întâlnire neașteptată

Poezia a ieșit în stradă.
Avea o rochie vaporoasă, de zefir.
Trecea,
de la un om la altul, în ochi adânci
furând zâmbete, vise,
să le ascundă în ani neașezați la rând
în calendar.
Rochia vaporoasă flutura peste chipuri
în valuri.
Alergam să prind clipele,
atinse de pulpele ei, metafore bronzate,
multe mi se spărgeau
în amintiri,
începutul versului nu își găsea locul
și titlul nu avea rădăcini.

Îi e dor poeziei de valurile mării, dar
azi... în valurile străzii
înotând într-o mare de ochi, cu valuri înalte,

suflete adânci,
în recifuri colțuroase
și pestilențiale.
Oricând te poți îneca în mulțime
chiar și pe trecerea de pietoni.

Poezia trece pe lângă broboanele halbelor de bere
și zgribulită la umbra restaurantului

preferă Anca Parghel și un pahar de vin...
delirul surdinei

La un semafor
m-a atins cu părul mătășos.
Așteptam să spună ceva,
când m-a privit cu ochii aceia
de tău,
cuvinte memorabile, nemuritoare...

Nu a spus nimic,
A trecut mai departe.
Mirosea a mere verzi, urma ei.
Un ritm cu aromă de tei
se-ndepărta cu pași de ciută,
orașul
se scufunda în orele serii.

Buzău

Cântec șoptit

(trimit ăst cântec viața să ți-o umple)

Ți-am tot promis o toamnă și-nc-o toamnă
Cu tot frunzișul pașilor pierduți,
Eu umbra din poemul pe cai iuți
Să mâne-n vers suspinul mai spre iarnă.

Dar secerat ca spicul, într-o seară
Cu inima arzând în palma stângă
Înghețu-n mine a-nceput să strângă
Și m-am oprit la margini de hotară.

Absența ta mă urmărea din urmă
Și-un iz de smirnă tot cădea din ceruri
...Acceptă tu, și-o dragoste prin geruri
Până voi strânge visele în turmă,

Să-ncing ca snopii a le mele tâmple
Și fruntea să mi-o prindă ca o salbă,
Căci beat de tine-n noaptea asta albă
Trimit ăst cântec viața să ți-o umple.

...Azi, zilele-mi sunt tâmple-ale iubirii
Cum nopțile mi-s vămi ale uimirii.

Slobozia

Cei care pleacă

Cei care pleacă lasă urme pe suflet;
cei care pleacă promit totdeauna că se întorc;
unii chiar o fac.
Îți bat în inimă să afle dacă ești acasă,
bine-ar fi să te și găsească!

Cei care pleacă se pierd
printre bagaje, gări și aeroporturi.
La tine opresc ca-ntr-o haltă
cu o singură biată linie de cale ferată
năpădită de buruieni.

Uneori îi recunoști, alteori
te întrebi cine-i străinul acesta scrobit, parfumat,
rătăcit de vreun controlor de trafic băut,
care-ți invadează viața pe scara de incendiu.
Ce spun incendiu? Un foc neconsumat.

Cei care pleacă, atunci când se-ntorc
vin întotdeauna pe calul lor alb
cu aere de cuceritori, cu fanfare.
Uneori te surprinzi întrebându-te cum îi cheamă
și de ce au poposit pentr-o clipă la tine-n pridvor.

Cei care rămân... rămân uitându-se după cei care pleacă.

Urziceni

Rătăcesc pe drumul Pustiului din noi...

plâng Îngerii de dorul nostru,
în nopțile fără de Lună;
curg lacrimi de Înger, învăluite în stele,
în nopțile noastre fierbinți;
ne inundă trupurile
încătușate într-o singură Dragoste...

ne pierdem tăcuți; ne pierdem,
printre lacrimi de Înger –
obosite lacrimi, regăsite în îmbrățișări lungi,
îmbrățișări care-au dus la plămădirea viselor,
înveșmântându-ne în rouă de stele...

tu – suflet de Femeie,
hăituit de neliniști astrale,
ai ochii uscați de-atâta așteptare,
cernându-ți zilele îngenuncheate de Timp...

eu – suflet de Bărbat,
rătăcit în brațele altor femei,
am ochii dăltuiți
în dimineți ploioase, ucigându-mi visele –
răni deschise din Iubire...

tu – suflet de Femeie,
respirând prin Adevărul clipei,
plângi pe bolta sufletului meu –
arc de Curcubeu prins în iureșul Iubirii,
nevăzută respirație de răsărit de Lună...

eu – suflet de Bărbat,
adorm la revărsarea zorilor
pe trupul frunzelor fierbinți;
însângerată mi-e Taina –
port înfipte, în palme, Cuietele Lumii –
bijuterii ale Iertării, răstignite prin lacrimi...

lacrimile de Înger, se scurg,
înveninate de dor, clocotind îndurerate,
pornind roi roind prin depărtări;
răscolind, prin Amurg, prin miezul nopții;
migrându-ne prin vene,
albindu-ne sângele, primenindu-ne,
într-o fracțiune de secundă,
de învechite Anotimpuri...

tu – suflet de Femeie,
topește-te în cămările inimii mele,
vindecându-mi dorul de dor de tine,

mângâindu-mi chipul
în pumni lacrimi neplânse,
încrustându-mi, la capăt de Lume,
aripi de Înger, din puf de pădăii...

ploile de lacrimi ale Îngerilor,
ropotesc pe acoperișul Lumii;
ne scaldă trupurile,
urlându-ne tristețea, disperarea, amăgirile,
înmugurindu-ne vlăstare tinere în vise
îmbătrânite...

cărăm cu noi, prin Lume, lacrimile de Înger;
ne chinuim să renunțăm la ele
înveșnicindu-le în uitare,
lacrimi de Înger –
boabe de rouă ce cad pierdute-ntr-o ploaie de
vară,
răscolindu-ne destinele,
presărând picături de argint
peste amprentele pașilor noștri,
încrustate cu vise de-a lungul Timpului...

lacrimile tale de Înger – lacrimi îndoliate,
răpuse de dragostea viforoasă a Vieții,
rătăcesc pe drumul Pustiului din noi,
vuind necunoscut, în arderea unei lumânări...

Tulcea

Un pian în mijlocul lanului de in

Un pian în mijlocul lanului de in
o muzică stranie vine de departe
gândurile oamenilor le înfloresc în cap
se dărâmă huruind zidul dintre viață și moarte

numai noi la marginea lumii, iubito
tu o piatră roșie eu o floare de crin
privim tăcuți în adâncul din noi
să vedem sfinții din lumea ailaltă cum vin

cât de mult am iubit lumea aceasta, iubito
acoperișurile caselor s-au întors cu fața în sus
drumurile s-au ridicat în picioare
pe cruce I-au înflorit mâinile Domnul nostru Iisus

o, Doamne, cât de mult te-am iubit
de mii de ani îmi este iubito dor de tine
mii de ani tu vei fi o piatră roșie pe zare
iar eu voi deveni un munte crescând de rubine.

București

Floare de foc a privirii

Acum infinitul este
Doar o privire
O stare a minții
Ce își făurește căi
Și infinitul pătrunde
În simțirea firii
Făcând loc uimirii
Ca în ziua cea dintâi.

Constanța

Lecție de dans

Ții minte?
În stânga plâneau zeii.
În dreapta, păcatele lumii.
Centrul – rana deschisă.
Susul era plin de cioburi de vise
Rătăcite
Între pașii de vals.
Învățăm să ruginim frumos.

Râmnicu Sărat

Fatum

Eu, tu, noi,
drumul, cerul,
pasărea și ploaia,
un poem pe o frunză
într-o lacrimă de rășină.

* * *

Portret

Mai cinici,
mai sclavi,
mai scarabei învârtind cuvântul,
mai noi decât noi,
mai... nimic.

* * *

Rogvaiv

E toamnă-n culori,
mai toarnă-mi o cană de vii
pentru morții din rădăcini.
Am rămas singuri
pe insula nimănu
mâncată încet de amintiri.

București

Destin sferic

Încă de la naștere omul
Devine captivul unei sfere de carne
Cu care Dumnezeu și Diavolul
Joacă biliard.
Întâi lovește cu tacul Dumnezeu,
Umplând cu har
Trupurile labile.
Unele se înalță grăbite la cer,
După prima pălitură.
Apoi urmează Diavolul
Să le trimită în Iad,
Pe cele mai *slabe de înger*.
În final, jocul rămâne nedecis,
Dar pe pajiștea verde
Nu mai rămâne nici o bilă.
După o duminică de odihnă,
Partida următoare poate începe.

Buzău

Casa cuvintelor

E adevărat, până și cuvintele trec prin stomac;
un chirurg genial mi-a refăcut trupul,
literă cu literă –
acum locuiesc într-un alfabet nou,
într-o limbă românească particulară.
Nu e mare lucru să port numele meu vechi,
mai greu e să fiu primit înăuntrul său!

București

Crucea Sudului

Știu un loc în mine
unde pot zidi mânăstire.

Patru logosuri în nuntire
vin s-o întemeieze.

Logosul de foc zidește peretele de foc
logosul de aer zidește peretele de aer
logosul de apă zidește peretele de apă
logosul de sânge perete de sânge zidește.

Când zidirea e gata
privesc la biserica din mine și văd doar oase,
oasele morților Sudului
care vin să se închine la biserica din mine.

Cei mai mulți sunt morți fără de cruci,
fără de morminte. Sunt morți muriți
în închisorile Sudului,
risipiți sub purpura Sudului.

Vin și plâng la zidul de sânge din mine
ca la zidul plângerii. Viitură de oase
e la zidul de sânge din mine.

Se ceartă,
se calcă-n picioare
ca la butoaiile cu aghiazme,
până vine Domnul
și zice Domnul: ați plâns destul la zidul de sânge,
mergeți acasă la mormintele voastre!

Dar cei fără de morminte unde mergem, Doamne?
întreabă osul din codrul de oase al Sudului.

Voi mergeți cu mine, zice Domnul,
și stoluri mari de oase
poartă crucea de oase a Sudului,
pe aripiu,
spre Rai.

București

Stare de fapt

Încet, încet
înveți să taci
când toate cuvintele
din străbuni
de la daci
și-au pierdut ecoul
how do you do
și nu ce mai faci?
E bine, e frumos, e minunat
în OK, trendy și cool
s-au transformat.

Încet, încet
să iubești nu se poate
totul se face din curiozitate
e frumos, e frumoasă
pe sticlă apare o poză „haioasă”

iar limba engleză
redușă și ea la câteva semne
se pune chezaș de iubire
pentru una, două, trei
sau chiar patru zile.

Încet, încet
înveți să mori
privindu-i pe alții,
din ce în ce mai mulți,
cum pleacă spre zări
spre necuprinsele
nu albastrele zări!

Lugoj

Tristețea din tabloul umed

Te-ai lipit de mine ca un virus
și-ai spus că ești omul bun...
mi-ai lăsat gândurile să-mi curgă din luna pătrată
iar tristețea ei ai pus-o-ntr-un tablou umed
deasupra inimii mele –
mi-ai oprit și ceasul biologic
într-un braț al unui demon
și l-ai lăsat să se topească

– am obosit de prea multă uscăciune în jurul meu –
mi-am dus sufletul la poarta bisericii de mătase
și l-am lăsat acolo să se vindece de chinurile norilor
până la următoarea eclipsă de sub ape

nisipul saharei ars
îmi îngheață în palme
frigul galben îmi băntuie ochii de sticlă
trupu-mi rățăcește gol pe pământul fără apă

ghețarii de la Polul Nord
ard în frig
arcuindu-se sub lava muribundă
– s-a scurs în mine lava
inundându-mi luna pătrată
din biblioteca pătrată

am devenit vânt
de atâta uscăciune din tabloul umed
și nu am spus nimănui
până astăzi...

Braşov

Umple, iubito, cu vin vechi potirul

Umple, iubito, cu vin vechi potirul,
Căuşul tainei, limpezit de muze!
Alintă apa dulce din havuze
Ce-a adormit cu trudă trandafirul!

Aşterne masa cu-n surâs pe buze,
Aşează pâinea şi veghează mirul
Ademenind spre trup încins zefirul
Aromitor al zorilor lăuze.

Aprinde focul, nu-l lăsa să piară,
Aruncă lemne pe altar! Apoi
Miresme dulci ne vor zidi. Spre seară

Vom dezbrăca veşminte. Drepti şi goi
Ne vom topi ca un palat de ceară
În flacăra dintru adânc de noi.

Focșani

Nunta neagră

– *Fragment* –

Ziua-și ridicase fruntea
Din pădurea adormită...
Potopind cu aburi zarea
Printre ramuri, cu beteala
Spumei împletită-n cețuri
Norii drumuri conturau
Zămislind cărări de visuri.
Pe poteci, se-nalță vuiet
Izvodit de frunze moi
Când cu ochii plini de patimi
Mă îndrept spre ea, strigoi ...
O aștept ca altădată,
Să se nască din copaci
Alergând înfiorată.
Și cu buze, ochi de maci
Să aprindă iar pădurea
Ca de-atâtea alte ori,

Într-un vals nebun ceresc
Ea râzând din ochi, cu timpul
Mă-ndeamnă s-o doresc.
Vântul murmură din frunze
Simfonie vegetală
Mângâindu-mi palma goală
O aștept scâldat de spaime,
Și cu fruntea în țărână
Îi văd ochii ca de smoală
Licăr de petală
În sărut suav de brumă.
Stau ascuns în zori de note
O ghicesc ușor venind
Pe cărarea sărutată
De atâtea ori, pierind,
Și de soare și de umbra
Trupului arzând.
O aștept în pragul tainei
Când va fi să ne vedem
Despărțiți vom fi de lume;
De urât și de blestem
Trupul simte pasul sprinten...
Ea aleargă-n calea verde
Străjuită de copaci
Ciută ce se teme.
Mă cuprinde cu durere
Îmi ghicește gândul – Taci!
Șoapta este azi un strigăt...
Frunzele înfiorate
Tremură pe ramuri dorul
Ia plânsul, mut și aspru

Se așază peste noi.
Cerul nu mai e albastru
Ochii sunt văpăi.
Rătăcit privesc la trupul
Aplecat peste pământ
Șovăielnic, ca o umbră
Risipită-n vânt.
Când cu buze tremurate
Mă sărută pățimaș:
– Ziua nunții sorocite
a venit! E azi...

Focșani

Plimbări trădate

Ca păsările moarte
cad neauzite duminicile,
când pașii
trădează plimbări promise
cu amurguri surpate într-o liniște seacă
din care tragi zadarnic de un fir.
Realul se destramă
Fără să se înfășoare
Într-un ghem cât de mic
În care să citești
Nivelul periculos de scăzut al curajului.
Otrava se răspândește mai chinuitoare spre înserare
Dar stai „tranchilă” cum spune poetul Brumarul,
nu devii mai imună la tristețe
cu o plimbare falsă, aranjată în culise,
doar mai obosită.
Dar tu, nu de oboseală duci lipsă
Ci de neputința sufocantă a întoarcerii
La toate zilele care au tras după ele ușa
Când tu priveai în altă parte.

Constanța

Moartea curcubeului

Pentru că nu știe cum să respire,
Cum să se poarte
mi-e frică de moarte.

De moartea curcubeului din noroi
Vă învinovățesc, recidiviste ploii.
Bocesc cu ochiul stâng,
Bocesc cu ochiul drept albastru pământesc.

Indigo-violet, păun de mânăstire,
Mai țip și mă rog în zbateri de aripi
Pentru galben-pai pe icoane,
Pentru verde iubire.

Cu mâna pe inima roșu închis
jur că m-am împiedicat în noroi
de curcubeul ucis...

Nu știe cum să se poarte
Să respire
Și mi-e frică de moarte.

București

Poeții...

Poeții vin dinspre lumini celeste
din țări sublime, fără de hotare,
semănători de vise ai lumii aceste
în sunet de mătase curgătoare.

Poeții ard îmbrățișând cuvântul
când bulbul alb își leapădă povara
aflând în lacrima divină cântul
precum scânteia în piatra de Carrara.

Poeții mor cu fiecare noapte
spre a se întrupa în fapt de rouă
în vestitori ai lumii de departe
țesând a zilei haină nouă.

Poeții mor prin bătălii pierdute
spre a se întrupa în lujere, prin ploii
atingeri luminoase și volute –
cărări și semne pentru noi.

Dar ei rămân în fiecare filă
din cronică de viață purtătoare,
topindu-se în trupuri de argilă
devin astrale pulberi, necesare...

Focșani

Sonete

II

În zorul lumii se-ncalecă pegași,
poemul se atinge cu toporul,
siliți să-și pună noi fețe de pungași,
poetilor, li se va duce dorul.
Deși mai scurți cu câte o mirare,
cuminți s-or cuibări în interstiții
și versurile lor fi-vor mai rare
și scrisul lor n-o să mai strice biții.
S-o-ncinge atunci suprema goliciune,
cântată de manele și de dive
și or ofta și or striga pe dune,
zădărnicii, poete maladive.
Și s-a născut, mutantă, era asta
și a căzut în poezii, năpasta.

III

Te-ntorci la mine, într-o zi de vineri,
mă mângâi cu tristețea vocii tale,
îmi tot repeți că încă suntem tineri,
dar ți se-apeacă trupul greu din șale.
Eu tot te mai privesc cu-ngăduință
și-aminte iau din nou la amintirea
acelui chip al tău și-n stăruință,
închin refugii oarbe și smintirea.
Demult nu te-am văzut prin urbea caldă
și-am cam uitat cum îți răsună pașii,
acum te rog în ochii tăi mă scaldă
și-mi dă măsura alor mei; ca lașii,
ei te-au gonit pe drumurile sterpe
și nu-s Apollo, nu ești Eutherpe.

Deva

Metamorfoza singurătății

a apărut singurătatea:
ramurile ei albe
– ochiul ei ca o portocală în memorie –
cresc fără-ncetare

mă feresc din calea lor
până nu este prea târziu

e bine că m-am trezit la timp
și am văzut bucuria de pe fața ei

atunci când nici soare nu era
și nici ploaie
nu era nici vuiet
era doar timpul care strălucea ca luna
îl vedeam cum înnebunea părți de vorbire
peste tot
metamorfoza
singurătății.

București

Mă tocmesc cu Infinitul

Colecția de dureri a lumii
Stă prinsă-n insectarul cărților,
Cumințită, pe rafturi prăfuite.
Din când în când țipă
Rănind inimile naivilor
Căutători de vise precolumbiene
Din ținuturile edenice.
Fluturi de idei se zbat
În capcana plaselor
Alcătuite din încrengături de iubiri
Amețite de tăria sângelui călător.
Totul se învârte perpetuu
Într-o nesfârșită iertare
A păcatelor pământești
Păzite de îngerii îngroziți.

Mă tocmesc cu infinitul
Îți dau adeneul meu

Tu îmi dai un grăunte de timp
Astăzi sunt ce n-am fost ieri
Și ce nu voi fi mâine.
Pe un taler am adunat zilele
Pe altul mana lor migratoare
Și dinaintea începutului
Timpul judecător

M-a condamnat în contumacie
La ani grei de zidit cuvinte sisifice
Pe un soclu din ape
Răscolite de furtuni.

Biciuită de Arhanghelul inspirației
Aleargă herghelia de gânduri.
Din copitele potcovite cu inimi răvășite
Sar scânteii policrome
Ce mă ard pe dinăuntru.
Luminile aprind întunericul
Din misterele căruia
Irump milioane de cuvinte,
Spre bolțile necunoscutului
Ca să stea apoi, liniștite,
La sfat cu Universul.

Vlașin – Giurgiu

Sensul întoarcerii acasă

Cel mai întunecat vis al meu
era să scriu un vers
în care să mi se scurgă tot sângele
iar pe el să plutească
trupuri bolnave de așteptare
bărbați și femei toți de-a valma
înaintând într-o liniște perfectă
și mult mai adâncă
decât palida răsucire spre sine
a zeilor mei renegați...

„O, câte maghernițe și flori de mușetel
Căzură pradă-acestei apucături ciudate!”
a spus cineva iar eu cred
că singurul sens al întoarcerii mele acasă
e prăbușirea într-o ființă străină
care ți-a furat goelanzii și cerbii
și te-au exilat pe o insulă
ce nu-ți aparține

acum nu mai văd versul
văd doar sângele meu inutil
ce scaldă o părere de țărniș
unde voi eșua ca delfinii

dintr-o viață uitată
în care număram norii
și învățam pe de rost
dansul nupțial al meduzelor.

Tomis, 6 februarie, 2015

București

Fascinația meduzei

Dimineața șerpilor
capului tău sunt blând
mângâiați de căldura apei
se alintă în bucle atunci
când alergi să mă-ntâmpini.
Îți sărut fruntea și
trei dintre ei se retrag
sfios în fața buzelor mele
după ce facem dragoste șerpilor
capului tău se încolăcesc
recunoscători
în jurul gâtului meu.

Îi surprind peste noapte
cum îmi iau în stăpânire
în circumvoluțiuni tandre cutia craniană
și mă obligă
să te visez.

București

N-o să moară, Doamnă, poezia

N-o să moară poezia, doamnă
Dacă o romanță am să-ți scriu –
Cad din mine frunze mov ce-ndeamnă
Să hălăduim prin regnul viu

N-o să moară, doamnă, poezia
Câtă vreme curgi prin jurul meu
Concretețea ta, liliachia
Taie prin cuvinte-un lung debleu

N-o să moară poezia, doamnă
Ispășesc pedeapsa că-s bărbat
Și nimic la scris nu mă îndeamnă
Precum trupul tău adevărat

Doamnă, poezia n-o să moară
Nici măcar în somnul meu nu va
Când te conjur tot pe dinafară
Invocând în șoaptă coapsa ta

Dăinui-vor gândurile artă
Câtă vreme eu pe negândite
Fur cuvinte Celui care iartă
Încropesc din ele oolite

Și-mi clădesc un schit iconoclast
Sub chiar bolta cerului de gură
Să-l deschid cu ipotetic fast
Ca pe-o carte de învățătură

Unde predica-se-vor vecernii
Ce vor aduna enoriașii
Să asculte-n psalmi venirea iernii
Peste care lasă urme pașii...

Constanța

Scrisoare deschisă către concernul EVA

Panteră neagră în cerul gurii și dulce și vegetariană
sortită să naști raiul și infernul prin cezariană,
frigiderul meu de la Ecuator,
complicato și microprocesoarea,
te urăsc din nespună dragoste
și te vreau, vrăjitoareo,
și mai ales acum,
când am luat-o hai-hui spre bătrânețe,
află că-s tare-n plop
și plop-i cu mere pădurețe!

Și să mai știi că trebuie să ne iubim, să ne mințim,
să ne luăm de păr, să ne îmbrățișăm, să ne bârfim,
să mă înjuri sfioasă,
dar nerăbdătoare ca la început,
fiindcă mai sunt atâtea și atâția de făcut...
Amante, senatori, golani, cadâne, magistrați și zmei,
patroni, șomeri, nostalgici, parașute, ehehei,

București

Când?...

Sufletul plânge:

– Tare mă strânge

Carcera-trup!

Pe marea-sânge

vin și mă duc –

pasăre oarbă

sub boltă largă

fără de lună

fără de stele...

Cine să-mi spună

câte lăcate

trebuie sparte,

care din ele,

în trup-cetate

cu ziduri 'nalte

și-n loc de ușe,

păienjenișe

de lanțuri grele,
de legi-cătușe?...

Trupul răspunde:
– Pasăre rară,
suflete blând,
cum bag de seamă
ți-e dor de-o vamă
care ne-ajunge
mult prea curând...
– Când ?...

Corbu – Constanța

Premoniție

Pasăre măiastră,
te vei întoarce încă o dată
cu o aripă frântă
la culcușul din inima mea,
tocmai când Dumnezeu
îmi va lua puterea
de a te mai vindeca
vreodată.

Râmnicu Sărat

Haiku-uri

Bat clopotele –
prin pâlcul de ghiocei
zefirul serii

* * *

Iar primăvară –
iar corbul inspiră intens
culoarea verde

* * *

Soarele-n amurg –
pe câmp s-au aprins
toate păpădiile

* * *

Tainele mării –
fluxul aduce la țărm
cioburi de lună

București

Curajul speciei tale

Prin purpura zilei, poemele
ne urmăresc, ne găsesc
ne schilodesc pe viață apoi,
mulțumindu-ne frumos
se întorc de unde au venit
după ce au extras din noi
acel ceva neprețuit
fără de care nu-și pot construi imperiul
Poemele străpung viața și moartea
și alte bariere
fără să afecteze sufletul
poemului tutelar
fără el, zadarnică ar fi gloria
diplomației stelare
Ce puternici sunt poeții și habar n-au
mereu jefuiți de o mare putere cerească
iar țara în care trăiesc
e mereu blestemată...

Corbu – Constanța

Poemul Eu

Dis-de-dimineată,
încep să-nțeleg
că trupul meu întreg,
întins pe dreptunghiul
imaculat-al cearșafului,
este doar textul unui poem
ca o amforă
care poartă
chiar numele meu:
Ioan Florin Stanciu,
vreau să vă spun,
așa cum am descifrat pe peretele alb
la numai trei rânduri deasupra cuvântului *frunte*
cu care începe primul vers al
Poemului Eu
și asta chiar în clipa
în care mi-am dus repede
cuvintele *palme* la cuvintele *ochi*,
ca să acopăr lumina prea vie de-afară,

acolo unde cuvântul
pisică se strecura ca o flacăra vie,
printre cuvintele *frunze* ale vorbei *copac*
și unde textul tatălui meu mătura fredonând
propozițiile și frazele smulse-n furtuna de ieri,

mai conversând câteodată, cu un text din vecini,
în vreme ce vorbele lor
se desenau în stoluri albastre
pe aerul ca o coală de scris
și se aliniau umăr la umăr
în primul poem grăbit al acestei viclene primăveri
de gală
care pătrunde, iată, cu silabe voioase de păsări, de
petale și fluturi
printre coperțile pe jumătate deschise ale camerei
mele
acolo unde,
scris și semnat deja cu spirale și cu funde albastre,
se odihnește, fericit deocamdată, textul trupului
meu,
sub răbdătoarea peniță de grație
care îi mai ezită gânditoare deasupra.

Adjud

Dacă Poezie...

Dacă Poezie n-ar fi,
Nici Doină n-ar fi,
Nici Surâs de copii,
Nici Flori, nici Câmpii,
Nici Soare pe zare,
Nici Marea cea Mare.

Am fi mai săraci –
De sorți lepădați,
Am fi robi pe veci,
Am fi lespezi reci,
Tăcute fântâne
Cu ape bătrâne,
Munți încărunțiți
Și Sori nenunțiți.

Dacă Poezie n-ar fi,
Nici Oameni n-ar fi,

Nici Vise-pădure,
Nici șoaptă, Vorbire,
Nici Glas de vioară,
Nici Dorul de țară.

Am fi toți orfani –
Cerșetori fără ani,
Am fi-n lanțuri uitați,
Am fi crinii pătați
Cu sânge jertfit
Și vis jefuit,
Ceruri seci, făr' de vânt
Lacrimi, făr' de cuvânt.

Dacă poezie n-ar fi,
Nici Moarte n-ar fi,
Nici îndrăgostiți,
Nici amurguri fierbinți,
Nici zori mai albaștri,
Nici zboruri spre aștri.

Dar, Poezie există –
De-i veselă, tristă,
De Poeți subjugată
De doruri călcată,
În inimi curate-I
Senin și Dreptate!

Drăgănești – Olt

Culoarea femeii

Sunt femeia ta violet
cu imaginile vieții îngrămădite
pe un colț de cer violet
peste care ai trecut în caleașca norilor violet
cuibărit pe partea stângă a coamei celeste
șoptindu-mi pătimaș
mâine vei fi a mea mâine vei fi a mea

sunt femeia ta risipită în poemul anotimpurilor
cutreierată de vise în nocturne arderi
cuprinsă de păgâne focuri bengale
dispersată în cele patru puncte cardinale
așteptând să te gândesc
mâine vei fi al meu mâine vei fi al meu

sunt femeia ta violet
cu fluturări de satinate voaluri violet
dezgolită de tenebrele trecutului

împodobită cu sălbatice flori de câmp violet
cu trupul înfășurat în curcubeul iubirii
strigând peste mare, peste munți, peste lume
sunt femeia ta violet sunt femeia ta violet

Orăștie – Hunedoara

Îmi place

îmi place bucuria să ți-o fur
îmi place începutul ne-nceput
îmi place tot ce-i verde împrejur
îmi place să te vindec c-un sărut

îmi place să te-ascult ca pe-un izvor
îmi place-n ochiul tău s-admir o stea
îmi place-n poezie să cobor
îmi place să m-ascund în poala ta

îmi place să-ți întorc somnul pe dos
îmi place să fiu bun, când alții-s răi
îmi place să-ți fiu câine credincios
îmi place să mă joc cu sânii tăi.

Constanța

Poezie pe viață

înainte de marea adunare,
ne-am sfătuit
dragostea eternă fiind un interzis blestem

apoi,
am fost judecați după chipul și asemănarea degetelor
de pe literele orbului din noi

fiecărui cuvânt i s-au întocmit dosare penale
judecătorul
a fost mituit de un Sfânt...

am fost condamnați: POEZIE PE VIAȚĂ

Fieni – Dâmbovița

Spital de azi

eu sunt spital de nicăieri
cu geamuri sparte și urâte
cu uși lălâi dosind stingher
cearceafurile cele rupte...

tu ești bătrâna care vine
pentru banalul tratament
cerșind injecția de mâine
de la momâi ce par a-i spune:
MORI URGENT!

București

apă de ploaie

nu știu de ce astăzi frigul îmi pune alte mănuși
îmi spune că sunt mai rezistente la dor
acoperă o iarnă din trecut alta din viitor și niciuna cu noi
vreascurile au troienit dincolo de orizonturi
pe arcada ochilor închiși
e bine să știu măcar nu mai aștept pădurea promisă
când mi-ai desenat inima pe acoperișul cu lespezi

gândurile stau într-un picior înseamnă că o pot rupe la
fugă
prin toată siberia noastră
fără cronometru sunt ca și înghețate
chiar dacă pe fundal hoinăresc fluturi și mai încolo e carul
cu fân stelar
cosașii se odihnesc în alți parametri
s-au plictisit să tot explice cum vine fulgerul așa deodată
peste tot câmpul
și-mi fură tocmai cămașa mea de suflet

mănușa asta mă strânge are în ea toate notele
pe care am cântat împreună
urcă și coboară din piept ca o nălucă ucigașă
dați-i un somnifer ceva
să-mi pot înhăma lupii altfel mă pierd în nămeți

siberia nu iartă
pentru ea suntem apă de ploaie

Focșani

Rondelul unui Heidelberg de altădată

*Motto: „Vivat Academia!
Vivant Profesores!”*

În Heidelberg coboară seara
Când vin să cânte visătorii
Cu inima din piept, ghitara...
În jur se strâng auditorii.

Discipolii și-aprind țigara,
Făcând-o „poștă” cu actorii,
Când vin să cânte visătorii:
„În Heidelberg coboară seara!”.

Pustie-acum de vise, gara...
S-au dus în moarte profesorii!
Și azi mai retrăiesc povara...
Când amintiri aprind fiorii,

În Heidelberg coboară seara!

București

Înălțimea strigătului

– *Adevărul despre Lucian Blaga* –

În copilărie Lucian Blaga nu a fost mut ca o lebădă
ci tăcut ca o sămânță – ca pruncul ce până să meargă
învață să cadă
el pentru a vorbi a învățat să tacă
a privit în zare fără să știe că privește
și învață singur cum sămânța nimic nu uită și crește.

Se pregătea să devină poetul luminii
iar lumina are nevoie de tăcere.
Îngerul său păzitor îi șoptea cuvintele sacre
pe care le știe numai tăcerea luminii.
Mai târziu el devine cel ce își învață cuvintele să strige
să sufere și să iubească
și să aline atât cât o poate face o ființă din lumile eterice
găzduită de o făptură omenească.

– Contactul cu lumea începe dinainte de marele amestec
dintre interior și exterior, știind a fi dinainte de nașterea
în lumea lucrurilor
cum sămânța dinainte de a-și scoate periscopul
vlăstarului în aerul cel tare al lumii solare...
o stare generală de bine se desfășură și tot ce știam
se destramă fără sprijinul ce-l primisei din sine
(i-a șoptit printre altele Îngerul în taina nopții
precum vântul ce vorbește muntelui și câmpiei)
astfel încât Lucian Blaga a învățat a vorbi în gând
așa cum o geodă tace așteptând într-un strat din adânc.

Atunci reîncepi a învăța invers, pe dos, dinspre capăt
înapoi spre tine până ce pământul nu se mai sperie,
se obișnuiește că ești și te primește în planul vieții lumești.
Ca pruncul ce a învățat bine să se sprijine pe picioare
să te aștepți ca într-o zi nebună pământul să cadă
nemaifiindu-i bine departe de lună
atunci, după o viață de răbdare începi să râzi tu de el mai tare
și îți cufunzi sămânța desculță în adâncul cerului
la care-ai tânjit cu dragoste insolubilă
pe când te amețea candela lumii
mângâindu-ți umbra
și cu mărirea ei amăgindu-ți înălțimea strigătului.

Ca pruncul ce pentru a merge învață să cadă
și zâmbește la stele crezând că cerul e o imensă livadă
atunci vei ști că știi dinainte
cum este să urci spre acele poame de lumină
lucioase și dulci de pe bolta senină!

Copilăria lui Lucian Blaga a fost o repetiție cosmică
a marilor tăceri din lumile minerale
fiecare an a fost pentru spiritul său cât o eră geologică
în care noi continente apar și dispar ca un fulger
iar el a devenit sămânță de înțelepciune
și calfă de înger.

Vocea lui a ieșit la suprafața ființei precum firul de izvor
pe care nu trebuie să-l învețe nimeni unde să ajungă
ci știe singur încotro va găsi marile ape călătoare
din viitor și astfel s-a transformat tăcerea din el în șoaptă

și ca izvorul el a descoperit că știe lucruri tainice
precum înțelepciunea unui drum
cuvintele tainei l-au învățat să privească lumea
prin ochii puri ai florii, să iubească neînțelesurile din care
după cum îi șoptise îngerul
sporesc *fiorii de sfânt mister* ai tăcerii
și aceeași tăcere care l-a învățat limba îngerilor
l-a dezlegat de tăcerea ce-l îmbrățișa cu mistere și flori.

Ceea ce a urmat a fost o lungă destăinuire:
Sunt beat de lume!, cânta el uneori din înălțimea
gândurilor duse
și cine crezuse în setea lui de lume și soare
a văzut cuvintele incredibilei taine înflorindu-i
adevărul acela pe buze.

Constanța

Nu mai schimb lumea

Nu mai schimb lumea
nu mai am nicio înverșunare
nu mai iubesc și nu mai urăsc
ființe sau lucruri
mie îmi sunt astăzi indiferentă
poate mâine îmi voi zâmbi
sau mă voi dezaproba
pentru ziua aceasta
pustie...
Știu doar că nu mai schimb lumea
m-a schimbat ea
după chipul și sufletul ei
azi nu-mi place deloc cum arăt
voi sparge oglinda...

București

Apele munților mei

Apele munților mei
Au nume de bărbați,
Au nume de femei

În crestele Carpaților- părinți
Acești bărbați joacă hora desculți,
Acele femei și aceste fecioare
Cu miresme la subsuoare

De dimineață și până-n amiază
Sânge fierbinte în trupuri veghează,
Izvoare vii, neastâmpărate
Dezlănțuie horele toate,
Până devin bărbații bărbați
Și femeile cumpătate

Aceasta se întâmplă spre seară...

Își iau nume apoi, Oltul și Mureșul,
Siretul, Jiul și Nistrul,
Repede, Negru și Alb – Crișul;
Toți frați de cruce și de povară

Se însoțesc cu Cerna și Bistrița,
Cu Prahova, Târnava și Putna,
Cu Mara și Iza, cu Tisa,
Cu Ialomița

Bărbați și femei, în piscul puterii
Fecundând nopțile pământul țării
Sub streășina lunii ca mierea –

Spuneți-mi, din atâtea împărății
Câte-a purtat și-o să mai poarte vrerea,
În ce limbă și sub care temei
Apele au nume de bărbați și femei?

Pitești

Hesychia

înainte ca noaptea
să iasă din matcă
înainte cu mult
să se-așeze sub perne
felinare-ntre gânduri
ascund
lung este drumul
spre dimineață
ba prin păduri vechi-noi
ba prin orașe cunoscute-necunoscute
n-ai a ști pe cine-ntâlnești
când lumea încet își iese din matcă
ființe nevăzute țesute în aer
vânători iuți
colțuri de cuvinte uitate
așteaptă
ca o carte ce se va închide
ca un nor ce se va descălța

dintr-o dată
vin toate
cu ce felinare
între mările acestea rănite
cu ce scări între prăpăstii și ceruri
le voi întâmpina?

Constanța

Am mare nevoie să mi se facă dor de tine

să te compun din amintiri
să te șterg de praf ca pe o poză
imaginară
dar nu găsesc niciuna

iernile și-au pus zăpezile la uscat
tu ai fugit într-o lume
suprarealistă
cât aș fi vrut să urlu atunci
vocea mea să taie în carnea
vie a poemului tău
din poemul meu s-așterne
din toate cuvintele pe care le-am rostit
din toate secvențele grăbite de bliț

helas! rugăciune

nu mai am nimic
și nu mă mai știu
de unde
sau înspre
cine
alerg.

Constanța

Trei poeme

Motto

*Poezia este sufletul nostru
Înfrunzit în cuvinte*

1. Între mama și Dumnezeu
Este somnul meu.
2. Când vii la mâinele
din pâine
Să scuipi trecutul fier
de coasă
Și visul de-a dansa
pe masă
Cu omul rătăcit
în câine.
3. Pe o cruce rotundă
Omul trece-n sărut.
Deși vorba-i e viață
Va rămâne tăcut.

București

Laudă luminii

Zorii apar furișându-se împătimit
Sărutând pământul dinspre răsărit
Crestele munților încă opresc
Tulburătorul lor alint, dumnezeiesc.

Încins cu lumină, întunericul nopții
Se retrage smerit supunându-se sorții
Se depărtează ascultător, ca un sftenic
S-adoarmă alte viețuitoare, sfielnic.

Aștept extaziată și inima-mi tresaltă
Când vine unda aceasta luminată
O înghit, e caldă atingerea, pură
Te-nfioară dulce, ca o cuminecătură!

De după munți și piscuri, abia acum
Se-nalță Soarele pe cunoscutul drum
Croit în Ziua întâia, de propria-i lumină
Despletită-n raze la poruncă divină.

Cu slava Sa, în ochi adânc pătrunde
Rostogolind mereu corpusculi-unde
Ne cheamă-n fapte și spre noi zidiri
Cum îmbie clopotul spre mânăstiri.

Lumina blândă mătăsos mă înfășoară
Sădește-n mine magic, o vioară
Vibrez sub măreția ei, sinele meu
Îl preamărește-n duh pe Dumnezeu!

Mi-arată-n semn și șoaptă noile cărări
Pios desprinse drepte, dinspre zări
Cu duioasă-ngăduință apoi mă duce
Cu sufletul spre Înălțata Cruce.

E dezmierd, tumult și încântare
Când razele se înmulțesc, altare
De slavă devin pomii din grădini
Când păsările sunt trezie de lumini.

Deși nu-i cald, încep și ele ciripitul lor
Ca slova voalată, cu acel viers înălțător
Care lui Dumnezeu, simbolic îi dă știre
Tradus în limba noastră: Părinte, Preamărire!

Laudă acestui dar minunat, dumnezeiesc
Acestui cadou, sâmburele vieții – ceresc
Laudă Creatorului, Tată a tot universul
În care-mi port azi cu smerenie – mersul.

București

Vioara

Vioară cu-o singură coardă,
Vibrezi înlăuntru-mi și simt
cântecul tău de flămândă
când vreau pe Orfeu să îl mint.

Că tu ești vioara din mine
Ce-n palme inima mi-iei
Înalț înspre cer rugăciune
Emoție, dor și temeii.

.....

Potop în ploile de toamnă
Vioară ești, cu cântul tău ,
Pentru lăuntru-meu mireasmă
Și-armură pentru trupul meu.

Mă împresori în tonuri line,
Ori în cascade mă afunzi,
Doar dorul meu în stare pură
Nu poți vioară să-l ascunzi.

București

Zidire

Atotputernicul a clădit omul
Și i-a zidit în suflet
Picătură din harul divin
Legându-l de cerul,
De apa și de pământul
Unde a fost zămislit.

Blestem sfânt s-a auzit
Când a rostit:
„Aici te-am hărăzit
să respiri aerul cerului
Să sorbi apa viului
din sângele pământului.”

Locul sfânt e Patria –
Numele de neam legat
Nu șoptit, ci strigat disperat
Când sângele

Gonit din inimă
Pălește a păcat.

Numele sfânt șoptit către cer
Rămâne scrijelit în eter
Pe scoica destinului
Cât Neamul trăiește:
E respirația Patriei
În zodii terestre.

Vrancea

Aceste numere

Ascuns de unul singur
În singurătate
Călătorești spre fapte
Cu mâinile la tâmplă,
Străpungi coloana vremii
Trecând pe mai departe
Stingi flacăra durerii
Cu tot ce se întâmplă.

În doi de te cuprinde
Îmbrățișarea sorții
Căldură ai în umbră
Și siguranță pași
Fără de teamă numeri
Anii pe tabla morții
Și-n voia reînvierii
Cu sufletul te lași.

Când dimineața zilei
Zămislește dorul
În trei, cu mâna-ntinsă
Îți iei urmașu-n palmă
Și răcorești cu lacrimi
De bucurii izvorul
Împodobindu-ți anii
Cu o lumină calmă.

Atunci, când zborul clipei
În patru împletește
Comorile din sânge
Ce-ți sunt urmași și fii,
Un ochi deschis spre inimi
Cu o zare te unește
Ca în pustiul morții
Tu singur să nu vii.

Constanța

fiindcă va fi prins

Atunci
fiul nostru
nu s-a jucat cu noi;
fără să spună
și-a luat inima între degete,
de parcă inima i-ar fi fost necurată,
și-a ieșit afară
prin perete.
Nu-ți fie teamă –
tatăl lui mi-a spus –
fiul nostru ne iubește
și de aceea a plecat
prin perete, tiptil,
fiul nostru –
inimă de copil.
Însă eu,
cred: fiul nostru
și-a scos inima dinadins,

și-a plecat foarte departe
și n-o să se mai întoarcă
fiindcă va fi prins
de singurătate!

Constanța

La locul meu

Ce limbă slobodă eram
Și cum știam din frunză cântul
Cu ce viteză-nconjuram
Cuprins de patimă, pământul!

Ce ghes aveam la fruct oprit
Și la desferecat icoane
Să-l văd acolo, ghemuit,
Pe Dumnezeu, printre piroane.

Dar astea le făceam pe când,
Cu-o dragoste neprefăcută,
În fulger mă dădeam, și-n vânt
După o taină ne-ncepută.

Acuma, serios și demn,
Scrobit și cu cravată neagră,
Mă-nchin și laud la un semn
A lumii crâncenă pelagră.

Aplaud, înțelept și tare
Preocupat de tot ce fac,
Minciuna plină de candoare
Și bâiguielile în frac.

Ca o omidă rușinată
Sub talpa grea a unui zeu
Care pretinde că mi-e tată,
Sunt un poet la locul meu.

Constanța

Tămâie și otravă

– *glossă madrigal* –

*Doamnă din rondeluri, doamnă din sonete,
Când te strâng în brațe, simt în vene lavă,
Te-aș picta întruna, nuduri și portrete,
Tu îmi ești tămâie, tu îmi ești otravă.*

Muză-mi ești, iubito! Ziua, Euterpe,
Noaptea, Erato vine să mă-mbete;
Versurile mele, fără tine-s sterpe,
Doamnă din rondeluri, doamnă din sonete.

Când lipsești, iubito, zac în agonie,
E-ntuneric beznă, parcă-s o epavă,
Când răsari, în trupu-mi nervii toți învie,
Când te strâng în brațe, simt în vene lavă.

Coapsele și sânii îți pictez cu gura,
Trupu-i ca o pânză,-ntins pe șevalete;

Tremură penelul, tremură pictura,
Te-aș picta întruna, nuduri și portrete.

Sprintenă la minte și la trup zglobie,
Uneori vioaie, alteori mai gravă,
Cochetezi cu toții,-s ros de gelozie,
Tu îmi ești tămâie, tu îmi ești otravă.

Tu îmi ești tămâie, tu îmi ești otravă,
Te-aș picta întruna, nuduri și portrete,
Când te strâng în brațe, simt în vene lavă,
Doamnă din rondeluri, doamnă din sonete.

Constanța

Apetală

V mare de pitar, *v* mic de pitar

Vine o vreme când șerpii își leapădă pielea,
o vreme
când poeții își scot de pe ei rânduri de euri,
perechi de ochi, de urechi, de buze
și o singură inimă pe care o împart tuturor;
se-nvelesc în cuvinte luate din pomul cunoașterii, la Cădere
și le pun la vitrine, în fața trecătorilor
poemele sunt exuvii ale ființei
– îngropări și renașteri –
așezate uneori pe tarabe, lângă reviste tabu,
alteori la intrarea-n biserici,
ca niște fructe ale păcatului, sau ca mătânii sfințite
până la ultima sămânță, până la ultima rugă

flori fără petale sunt morțile din cuvintele lor.

București

Cântec de leagăn

prunc al plânsului Nirvanii,
dormi, copile, nani, nani,
și-o să-ți pun în loc de cruce
sfincși ironici la răscruce!

o, cum știe (cum știa!)
tânjită de carnea mea
c-o să-i cumpăr, c-o să-i cer
mâna ei ca un jungher...

și tot ea – ca să mă culce:
nani, nani, lemn de cruce,
nani, nani, nu te prindă
cel ce-n visuri te perindă,

nani, nani, să nu vezi
fața triștilor aezi

înecați – căci cine știe-i?,
supti de apa Veșniciei!

undeva, într-o vâlcea
Marele Hingher plângea.

Constanța

Timpul cocorilor

Gânduri – cocor ce plutesc peste ape
Vâsle uitate-n corăbii deșarte.

Timpul cocorilor este aici,
Stelele-mi par mușuroi de furnici.

Cine vestește-al toamnelor dor
Suflet închis într-un timp de cocor?

Uit și te chem fără vorbe-ntr-o seară,
Vise țesute-ntr-un timp ce coboară...

Zbuciumul - zbor în al toamnelor scrum,
Phoenix și dor într-un hohot nebun.

Clipa-mi destăinuie ce nu știm noi:
Cum să aducem cocorii-napoi.

Alexandria

Oglindă, pe înserate...

Motto:

*cheamă-mă și te voi înveșmânta
cu toate formele sonore și scrise ale inimii*

I

Împrejurul clipei tremură trandafirul
smuls din capcanele gândului
nemuritoare păsări umbresc flăcări ascunse
în pieptul de oțel al Cuvintelor nerostite
sunt și nu sunt
doar ochii se rostogolesc în cercuri concentrice
strecurând mâna de țărână prin sita borțoasă
a splendorilor devorate la răscrucea amiezilor
o paiată sapă morminte în jurul meu

II

când mă aștept mai puțin îmi intră în casă umbra
eu o dau afară degeaba-i spun să plece

tânjește la chipul ascuns prin ungherele casei
războinică vreme în albul neîntinat al amintirilor
sunt și nu sunt
un munte se sparge și curge prin sângele ierbii
aidoma respirației întrerupte la intersecția urmelor noastre
e timpul să strig singurătatea pe numele ei de domnișoară
și să tai cercul ce-i înconjoară vămile sufletului

III

ultima dată mi-ai spus că paradisul e doar pentru zei
am crezut și am trăit mai departe în rugăciunea inimii
cineva a dat un like pe detalii de viață
deparolând dumnezeul meu restaurat
sunt și nu sunt
nu pot să mai scap din ghearele fluxului de știri
orice iubire e o renaștere fie ea și nemântuită
timpul încarcă și descarcă liberul arbitru
la zidul plângerii numai fețe necunoscute

IV

apocalipsa îmbracă haine de gală
o data la patru ani exil de voie
cerul începe să clocotească prin venele anotimpurilor
alege terapie intensivă sau cântecul cocoșilor
sunt și nu sunt
răsăritul e pentru fețe din carne și sânge
salvează-te și mergi mai departe
dacă vrei să te convingi că în labirintul sufletului
nu e totul deșertăciune

V

poeme de viață am scris albe roșii albastre
intră pe contul meu virtual și alege
dezvrăjirea clipei sau limbajul inimii
măști nu port de fel
sunt și nu sunt
îngerii vin se uită și pleacă
un călugăr a intrat o dată în greva foamei
de vise, de gânduri, de timp și de spațiu
din oglinda secretă inorogul așteaptă un enter

VI

încă te mai aștept acolo unde m-ai lăsat
când migrau pescărușii spre mări distilate
clepsidra lipită-n tăcere cu rouă
părea cadavrul eternității mute
sunt și nu sunt
traficantul de vieți ar fi vrut să mă ardă pe rug
nu știa că pentru felia de iubire
și întunericul este cea mai orbitoare lumină
înflorită-n clopotnița visului

VII

număr bătăile inimii conectată la o rețea invizibilă
mai departe false ademeniri
prin coridorul secret al exilului
măcelarii cred că lumea va fi mai bună
sunt și nu sunt
prietenii îmi scriu pe facebook despre galaxii magnetice
articulațiile nu mă mai dor virtualii admiratori
capturează particula lui Dumnezeu
în vârful degetelor username

Constanța

Limba mea

Sunt poetă krămtătară care limba își pierdu...
Și cuvântul mă apasă când doresc eu ca să scriu.
Din ceruri, din țărână, ori din față, din spate –
Tot îmi saltă pe caiete doar cuvinte-nstrăinate.

Cu secole în urmă înfloreau trandafirii
Din poetica limbă tătară-a Crimeii.
Azi în vremuri pribegite și sărace și uitate,
„Cine limba ți-o mai știe?” spun – fără dreptate,

Dacă eu deschid o carte ce străbate peste veacuri,
Niyazi, Celebi ori Negip, ei cresc în vremuri,
Iar în inima mea saltă bucurii, scumpe istorii,
Căci o limbă preafrumoasă de la dânșii moșteni.

Este-n vremea risipirii, bietul meu popor tătar,
E învins trecând el însuși peste-al limbii lui hotar.
Ce păcat e, ce păcat e, limbă scumpă în vechime,
Noi o pierdem deși este vremea întregirii noastre

O poetă crimeeană care limba-și pierduse
Voi să-mi spuneți, ea poporul cum o să-l salveze?
„Neștiută e-n juru-mi, n-o citește propriul neam”,
În limba mea maternă eu taina o doream.

Spuneți-mi mie, tați și mame, voi să-mi spuneți
Cugetând reuniți, voi copiilor spuneți, Ce greșesc?
De doinesc eu în limba-mi tătară?
Vorbiți-mi voi mie, în limba mea milenară!

Am scris poezia în trenul ce venea din Turcia
Și Bulgaria spre România, la Stara Zagora... când
M-am hotărât să editez revista „Emel”.

București

Nașterea poetului

A fost o splendidă nuntire de idei:
Un mag a coborât pe-o stea albastră –
Și-au înflorit deodată mii de tei
Peste câmpia românească-a noastră!

Carpații-au chiuit pe-o culme albă
De parcă s-a născut un munte înalt,
Ori poate-o mare-a izvorât, în salbă –
Trecând din unu – gându-n celălalt...

Iar prima ursitoare a grăit: – Tu, Făt-Frumos,
Ce pana corbului în păr ți-a înflorit,
Cu chip romantic, palid și umbros,
Să fii iubit, și-n veci nefericit!

Din gura ta să curgă doar izvorul
Cel albastru – al slovelor române –
Să-ți buciume în suflet numai dorul,
Să fii bolnav de chinul de a spune...

– Și un Luceafăr de sub frunte să-ți răsară!
Rosti a doua soră ursitoare,
Iar buciumul să-ți sune înspre *sară*
Și să-ți dorești mormântul lângă mare!

Să fii *poetul nepereche* peste plai,
Să-nzăpezești tot ce în juru-ți e lumescu,
Și să te cheme culmile: – Mihai,
Și să-ți șoptească valul: – Eminescu!

Constanța

Îmi vorbeai despre tăceri

Cu atâta aplomb încât îmi trăgeam gândurile
spre marginea primăverii,
tremura strada pe care îmi căram pașii,
și doar din spirit de conservare
mai puteam ține ritmul cu haosul din jur,
nu înțelegem mai nimic din lumină
decât că
totul se prăbușea
în timp ce tălpile
mă frigeau de atâta griblură, de atâtea intersecții
ne semaforizate, ca într-un domino
pornit și imposibil de stăvilat,
fiecare săptămână pusă acolo cu răbdarea zidarului
punctată cu sentimente, vise, cuvinte se rostogolea...
mi-am întins amintirile
făcând din sine cruce
să pot înțelege cum soarele țipă

tace-îmi vorbeai de tăcerile lumii
pe când eu nu învățasem
la nici-un curs al vieții cum este să înghiți
minunea cu o tăcere înghețată;
derutată
mi-am pus podul palmelor pe coșul sufletului
și-am început să resuscitez orașul.

Constanța

Trecere

Mereu există timp înainte-napoi
Se zvântă sarea din lacrima ștearsă,
Ne tăbăcim cu-ntunecatele ploii,
Dragostea pe rugul nopții e arsă.

Cu ochii plini de mirări
Macii – sânge din grele lupte,
Privirea pierde mari depărtări
Mai trec soldați cu fețele supte.

Ursitoarele – nocturne mistere
Ceruri de vis și mătăanii,
Viscolul lunii cu fulgi de tăcere,
Goane de lupi pe urme de sănii.

Această adâncă seară păgână
Așterne pâcla oboselii pe frunți,
În urma noastră mereu să rămână,
Păduri fremătând, munții în munți.

Constanța

Cerneala din vitralii

Cerneala taie foaia de scris
cum poteci inutile pădurea
cum umbrelele aerul piețelor
în care poți auzi ce vorbesc
cei ce se apără cu ele,
un fel de recuzită pentru atitudinea
față de umbră...
Detalii crude... care nu vor fi adăugate
istoriei planetei scrisului
ale cărui linii sunt acei alergători
gata să țâșnescă
și fiecare cârlig un arc întins după vânt...
Nimeni nu vorbește despre extragerea
imaginii lui Isus crucificat
din tulpina de pelin
pentru că nimeni nu știe
când își are momentul prielnic...

În agora,
culorile umbrelor strigă – cine poate simți
mișcarea sunetelor care produce ecoul? –
și nu-ți trebuie cine știe ce fler
sau naiitatea plebei
să-nțelegi când zeii mor
iar cerneala din vitralii e citată
cum că litera ei nu mai interesează
ci doar alegoria...

